

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Τσάρσ Νικόλαος Β', κατόπιν προσηπής των Μεγάλων Δουκών, είχε απομακρύνει τον περίφημο Ρασπούτιν από τ' ανάκτορα, μολοντί η σύζυγος του 'Αλεξάνδρα αισθάνεται πραγματική λατρεία γιά τον σατανικό καλόγηρο. Μιά νύχτα ο Νικόλαος βρήκε κάτω απ' τ' ομοίωμά του ένα σημείωμα που έγραφε: «'Η τόν Ρασπούτιν η τόν θάνατο!» Τρομαγμένος, σηκώνεται άμέσως και φωνάζει τόν κακιαρέτη του Ζαχάρ γιά νά του δώσει εξήγησεις. Μά αυτός προσποιείται ότι δέν ξέρει τίποτε και τότε ο Τσάρσ πηγαίνει στην κρεββατοκάμαρα τής συζύγου του, γιαντί υποψιάζεται ότι κάποιος από τ'ο περιβάλλον τής Τσαρίνας έγραψε τ'ο μυστηριώδες σημείωμα. Ζωηρά σκηη επακολουθεί μεταξύ του αυτοκρατορικού ζεύγους. Έπιτωμεταδ' η κατάσταση του Τσάρσ έπιδεινώνεται και ο Τσάρσ αναγκάζεται νά προσκαλέσει πάλι τόν Ρασπούτιν. Τυπογράφος φτάνει στό παλάτι ο νεαρός Μέγας Δούξ 'Ιβάν, ο οποίος εινε τρελλά έρωτευμένος μέ μία Γαλλίδα δασκάλα, τήν Πρίσκα. 'Ο 'Ιβάν πάει κι' αυτός στό δωμάτιο του Τσάρσ, όπου βλέπει τόν Ρασπούτιν νά κάνη πάλι τ'ο θαύμα του, νά σταματάη δηλαδή τις άμωρραγίες του Τσάρσ. 'Εξάλλος τότε φεύγει και κατεβαίνει κάτω στό κήπο. Μά σέ λίγο ο Τσάρσ τόν προσκαλεί κοντά του και ο 'Ιβάν καταφέρεται δριμυτάτα κατά του Ρασπούτιν, τόν οποίο, μπροστά στην Τσαρίνα, άποκαλεί τσαλατάνον. Στην άρχη ο Τσάρσ τόν άκούει μέ προσοχή, μά κατόπι θυμώνει και διατάσσει τόν 'Ιβάν νά μείνη υπό περιορισμό στό διαμερισμά του. 'Ο Μέγας Δούξ όμως, παρακούοντας στή διαταγή του, πηγαίνει στό σπίτι του φίλου του άξιωματικού Σεργιού, όπου μία φίλη του, η φώναη χορεύτρια 'Ελένη, τ'ο άποκαλλέει ποίος ήταν ο πραγματικός πατέρας του και τ'ο διηγείται τήν ιστορία του.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Στην Σιβηρία, έξακολούθησε νά ληη ή 'Ελένη στον μεγάλο δούκα 'Ιβάν, ώδήγησαν τόν πατέρα σου και' ευθείαν στό δρυεχία, ελίζοντας πώς αυτά θά γίνονταν ο τάρου του. Τό σκοτάδι των ύπογειων σποών, ή ύγρυσία των βαθειών αυτών άδύσων, ή δημητηριώδεις άνευθυμάσεις, ή κοφύρα των σιληθρών εργασιών, στις όποιες υποβάλλοντα οι κατόπινοι, σκοτώνουν και τόν πιο γερό άνδρωπο. Μά ο πατέρας σου είχε μεγάλη άντοχη και δέν πέθανε. Τότε οι διώκται του τ'ο απέδωσαν τή σωφραντική κατηγορία ότι είχε άποπειραθεί μαζί μ' έναν άντ' τούς συντρόφους του νά δολοφονήσουν ένα φίλακα γιά νά δραπετεύσουν. Άμέσως ο πατέρας σου κι' ο σύντροφός του, ο όποιος όνομαζόταν Άπόστολος,...

— Ήταν ο ίδιος που τ'ο δάνειζε τ'ο έπιναφόρι του στο δρόμο; ρώτησε ο 'Ιβάν.

— Ναι, ο ίδιος,...

— Ω! πώς θά ήθελα νά πεθάνω γι' αυτόν ή νά τόν φιλήσω...

— Άξου λοιπόν, είπε ή 'Ελένη. Καταδικάστηκαν κι' οι δυό στον δ' άπαρχονισμό θάνατον. Μά τήν ώρα που κορμιόσαν τόν πατέρα σου, ή θηλειά ξεφύγγε άντ' τ'ο λαμό του κι' έτσι σωφιστηγε κάτω. Σηρώθηκε άμέσως, βλασημώντας αυτή τή χώρα όπου δέν ξέρουν ούτε νά δικάζουν, ούτε νά κορμιόσουν. Και τόν εαυνοκρέμασαν πάλι, μά και πάλι άπέτυχαν, γιατί ο δήμιος ήταν μεθυσμένος και δέν μπορούσε νά εργαση. Έτσι ο άπαρχονισμός άνεβλήθη γιά τήν άλλη μέρα. Μά τήν ίδια νύχτα, ο πατέρας σου κατόρθωσε νά δραπετεύση. Κατέφυγε τότε στό βάθη των δασών της Σιβηρίας, όπου έζησε επί πέντε χρόνια, έχοντας ως μόνους συντρόφους του τούς λύκους. Τόν έβρο χρόνο όμως πέθανε άντ' τις στερήσεις, αλώωντας τά χέρια του προς τή Ρωσία και ζητώντας τ'ο παιδί του. Έσένα, 'Ιβάν!

'Ο 'Ιβάν δέν έλεγε τίποτε. Τά μάτια του ήταν στεγνά και φωνόταν παροδομένος σέ βαθιές σκέψεις. Τώρα ή όψη του δέν είχε πια τίποτε τ'ο παιδιάτικο και καθώς τ'ο είχε προβλέψει ή 'Ελένη, ή όψη του φωνόταν γε-

ρασμένη κατά δέκα χρόνια.

— 'Ελένη, είπε έξαφνα, καθίζοντας άντίρροπη της σέ μά πολυθρόνα, μπορείς νά μου όρμισθης, ότι ο πατέρας μου εινε πεθαμένος;

— Άμέσως! φώναξε ή χορεύτρια. Είμαι πρόθυμη νά σου κάνω κάθε όρκο,...

'Ο 'Ιβάν τήν κούταξε μέσα στό μάτια. 'Η 'Ελένη δέν χαμήλωνε τ'ο βλέμμα της. Μά ο μέγας δούξ κούνησε τ'ο κεφάλι του και είπε:

— Κάτι μου λέει πώς ο πατέρας μου δέν εινε πεθαμένος και πώς ξέρετε πώς δέν εινε πεθαμένος. Είμαι βέβαιος γι' αυτό, μολοντά έσύ, 'Ελένη, είσαι πρόθυμη νά μου όρμισθης. Μά σέ τί νά μου όρμισθης; Ξέρω ότι, παρά τ'ο στανοδ τόν δέκα χιλιάδων ρουβλίον που έχεις κορμισμένο στό λαμό σου, δέν ποτεύεις σέ τίποτε. Θά προτιμούσα νά μου όρμισθης ο Σέργιος.

— Ναι, είπε ο Σέργιος.

— Πώς, και; Έκανε ο 'Ιβάν. Τι θέλεις νά πης μ' αυτό τ'ο ναι σου; Είσαι πρόθυμη νά μου όρμισθης στις άγιες εικόνες;

— Σού είπα, ναι.

— Τό λες πολύ άσχημα, Σέργιε; είπε ο 'Ιβάν. Είσαι πρόθυμος νά μου όρμισθης στην Παναγία του Κάζαν; Ναι, δέν άπαντάς! Χλωμάεις! 'Ο πατέρας μου τ'ο!

— Μά είσαι τρελλός! φώναξε ή 'Ελένη. 'Ο Σέργιος σου είπε πώς εινε έτοιμος νά σου όρμισθί! 'Ορκίσου, Σέργιε... όρκίσου στην Παναγία του Κάζαν!

Πραγματικά δέ ο Σέργιος όρκισθηκε, ενώ ή 'Ελένη τόν κούταξε μέ τά μάτια της που πετούσαν φλόγες. Μονάχα όταν έλοφφερε τις λέξεις: «... στην Παναγία του Κάζαν», έγινε κατάχλωμος.

— Σέ λιπύματα,... Θά ύποφέρης πολύ,... τ'ο είπε τότε μέ μά θλιβερή ειρωνία ο 'Ιβάν. Εινε πολύ φοβερό νά πάσης ψεύτικο όρκο στην Παναγία του Κάζαν. Όποσδήποτε, αυτό εινε δουλειά δική σου. Αυτό που ξέρω εγώ, εινε ότι κάτι μου λέει μέσα μου πώς ο πατέρας μου τ'ο. Ναι, τ'ο νοιώθω! Τ'ο αισθάνομαι αυτό!

Και παραφερόμενος ο μέγας δούξ, έφώναξε:

— 'Ω, πατέρα μου! 'Οδήγησέ με! Διεύθυνε τά βήματά μου! Διεύθυνε τ'ο χέρι μου! 'Ελένη, μωρή μου κι' άγαπημένη μου ψυχούλα, πές μου, δέν έχω τ'ο δικαίωμα νά μάθο πως τ'ο έμαθες δ'! αυτά τ'ο πράγματα;

— Ναι,... θά σου τ'ο πω,...

γιατί νά μη σου τ'ο πω; Τά έμαθα δ'! αυτά από ένα σύντροφο τής έξορίας του πατέρα σου, ο όποιος δραπέτευσε επίσης και κατόρθωσε νά εαυνοκρέση στή Ρωσία, όπου πέθανε μέσα στην άγχαλιά μου,...

— Μήπως ήταν ο Άπόστολος; ρώτησε ο 'Ιβάν. Αιτός που δάνειζε τ'ο έπιναφόρι του στον πατέρα μου;

— Όχι, τόν Άπόστολο τόν κορμιόσαν εκεί κάτω, στή Σιβηρία,...

— Και γιατί ο άνδρωπος αυτός, ο όποιος ήταν σύντροφος του πατέρα μου, μέσα στό δάση, μαζί με τούς λύκους, ήρθε και πέθανε στο σπίτι σου, μέσα στην άγχαλιά σου;...

— Γιατί μάς έφερνε ειδήσεις άντ' τόν Άπόστολο.

— Τόν ήξερες λοιπόν εσύ τόν Άπόστολο;

— Ήταν ο πατέρας μου, άπάντησε αλλά ή 'Ελένη.

— Παναγία μου! Άγιος Άρχάγγελος! φώναξε ο μέγας δούξ. 'Ο Άπόστολος ήταν πατέρας

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

— 'Εγείρου και περιπάτει! 'Η πίστις σου σέσωκέ σε...

σου! Ήταν πατέρας σου αυτός, που δάνειζε το έπιναφορά του στο δικό μου....

Μά δεν μπόρεσε να πη περισσώτερα. Σάν τραλλός έπηρεε τη χορευτρία στην άγκυλιά του και άρχισε να τη φυλάει παράφορα, κόβοντας της την άναπνοή.

Όταν την άφησε, ή 'Ελένη σωφίστηκε σάν πεθαμένη στο πιθάκι. Όσο για τον 'Ιβάν, μη ύποψιαζόμενος τίποτε, χωρίς καν να κινιάρη, πελά αυτή τη γυναίκα, ή οποία τον άγαπούσε κοφρά μέσα στα βάθη της ψυχής της, είχε γυρίσει προς τον Σέργιο και τον φιλούσε κι' εκείνον.

Έπειτα γέμισε τά ποτήρια με σαμπάνια και ρώτησε :

— Γιατί μου τά κούβατε όλ' αυτά τόσον καιρό ;

— Γιατί φοβόμαστε μήπως σε λιπήσουμε, του άπάντησε ο Σέργιος. Μά άφου ή μητέρα σου έκανε την άρχή....

Την ίδια στιγμή, ή 'Ελένη, ή οποία είχε συνέλθει έντωματαξού, είχε, ταπεινοποιώντας τά μάλλια της :

— Και τώρα πρέπει να εισθε πολύ φρόνιμος, ήπιότατε. Άφου διατελείτε υπό περιορισμόν, πρέπει να ξαναγυρίσετε στο παλάτι. Μου φαίνεται μάλιστα, πως είναι περιττό να σάς συστήσω να μη διηγήθητε τίποτε άπ' όλ' αυτά, ούτε στον αυτοκράτορα, ούτε στη μητέρα σας....

— Αυτό τό μυστικό εινε δικό μου, είπε ο 'Ιβάν κοκκινίζοντας.

— Έξ άλλου, συνέχισε ή 'Ελένη, δεν υπάρχει κανείς λόγος να τους τό πητε, γιατί τό ξέρουν έξ ίσου καλά, όσο και σεις. Χαίρεστε, ήπιότατε! 'Ελάτε να σάς ιδώ καιμιά άπ' τις ήμέρες αυτές στο θέατρο.

Και χωρίς να περιμένη καν την άπάντησή του, διευθύνθηκε προς την πόρτα και βγήκε έξω. Σε λίγο ακούστηκε ο θόρυβος του αυτοκινήτου της, που την έπαιρνε στην Πετρούπολι.

Ο Σέργιος έβγαλε τότε τό ρολόι του και κούταξε την ώρα.

— Εινε ώρα, είπε, να πάμε στο μεγάλο παλάτι.

— Γιατί; ρώτησε ο 'Ιβάν.

— ... Μά για να πάμε στη λειτουργία των Καταχθονίων, είπε ο Σέργιος.

— Α, ναι... Έχεις δίκιο. Τό είχα ξεχάσει. Πάμε.

VII'

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΤΕΛΕΤΗ ΣΤΟ «ΕΡΜΙΤΑΖ»

Έπειτ' από λίγη ώρα, ο 'Ιβάν κι' ο Σέργιος εισχωρούσαν μέσα στο μεγάλο πάρκο του άνακτόρου από μιά μικρή πόρτα, της οποίας ο νεαρός αξιωματικός είχε τά κλειδιά. Κανένα δεν φανιόταν ολόγυρά τους. Ή ώρα ήταν μιά μετά τά μεσάνυχτα, μιά ή νύχτα ήταν τόσο φωτεινή, τόσο «λευκή», ώστε, άν παρίστατο ανάγκη να κρυφτούν, με δυσκολία θα τό κατορθώναν.

— Μήπως άργήσαμε; ρώτησε ο 'Ιβάν, έτσι για να πη κάτι, γιατί κατά βάθος συλλογιζόταν την τρομερή ιστορία, ή οποία του είχε άποκαλυφθεί.

— Ή τελετή είχε άρσιεί για τις δυό, Κανένα, φαντάζομαι, δεν θα έχη έρθει ακόμα.

Οι δυό φίλοι είχαν προχωρήσει αρκετά μέσα στο πάρκο και διευθύνονταν προς ένα λευκοπράσινο περίπτερο, τό όποιο έκρυβαν πικνά δέντρα. Ήταν τό περίφημο «Ερμιτάζ» ή φωλιά που χρησιμοποιούσαν οι Ρώσοι αυτοκράτορες για τους ξρωτές των.

— Έδώ θα γίνη ή συγκέντρωσις; ρώτησε ο 'Ιβάν.

— Έδώ!....

Άφου έβρεξε μιά έρευνητική ματιά γύρω, ο Σέργιος έκανε ένα νόημα στον 'Ιβάν να τον άκολουθήσει και διευθύνθηκαν προς μιά μικρή πόρτα, στο πίσω μέρος του «Ερμιτάζ», της οποίας ο Σέργιος είχε επίσης τά κλειδιά.

Την άνοιξε με προσήλαει και βρέθηκαν μπρός σε μιά μικρή σάλα, σκοτεινή και ήγρη, σχεδόν κατακόρυφη, ή οποία οδηγούσε στα έπάνω πατώματα. Ήταν ίσως σάλα ύπηρεσίας ή μάλλον μιά μυστική σάλα.

Την ανέβηκαν κι' έφθασαν σχεδόν ως τη στέγη. Έκει χώθηκαν σε μιά σοφίτα, από τά παράθυρα της οποίας και

νόταν τό πάρκο κι' ή λίμνη του.

Ο 'Ιβάν κούταξε τό Σέργιο, ο όποιος, με είχε σάψει πάνω άπ' τό παρκέτο κι' άσπείρισε μιά πλατειά σανίδα.

Ο μέγας δούξ δεν έλεγε ούτε λέξη. Φρόντιζε να μην κάνει κανένα θόρυβο, γιατί ήταν ένδεχόμενο να βρισκόταν κάποιος κανείς στο περίπτερο.

Σε λίγο ο Σέργιος έκανε νόημα στον μεγάλο δούκα να σάψει κι' αυτός και να κινιάρη άπ' τό άνοιγμα της σανίδας στο διαμέρισμα που βρισκόταν κάτω άπ' τη σοφίτα. Στην άρχή ο πρίγκιπας δεν μπόρεσε να διακρίνη τίποτε, γιατί όλο τό κάτω δωμάτιο φωτιζόταν από ένα βαθύ και θαμντό κόκκινο φως.

Μά σιγά—σιγά, τά μάτια του συνήθισαν και τότε είδε κάτω άκριβώς άπ' αυτόν ένα είδος έξεδρας, στα σκαλοπάτια της οποίας ήταν τοποθετημένα θιματήρια, στηριγμένα σε τρίποδες.

Έπάνω στην έξεδρα ήταν τοποθετημένες σάν θρόνου, δυό μεγάλες έδρες με ψηλά έρεσείνιστα και με χρυσά πόδια.

Πίσω άπ' αυτές κρεμόντουσαν μερικές εικόνες, μπρός στις όποιες έκαμπαν καντήλια. Ο 'Ιβάν έγινε κατακόκκινος άπ' την άρχή του, βλέποντας τις άγιες εικόνες μέσα στο φρικώδες αυτό δωμάτιο.

Άληθινός πόνος τον ένοιόευνε με την ιδέα, ότι και ή μητέρα του ήταν άνακατημένη στις βδελυρές αυτές τελετές κι' ένα προμερό μισος του πλημύρισε την καρδιά εναντίον του άγχοζίκου αυτού Γεργάριου (τό μικρό όνομα του Ραστοβάν), ο όποιος ξετροέλλανε σε τέτοιο σημείο τις γυναίκες.

Έξαρνα είδε μιά σιιά να κινιείται μέσα στο κόκκινο φως του δωματίου. Ή σιιά αυτή άναψε τά θιματήρια και μιά μυροδιά άλλόκοστη και δυνατή τον χτύπησε στη μύτη, μιά μυροδιά που δεν ήταν μόνο λιβάνι.

Κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να μείνη επί πολύ υπό την επίδραση του άρώματός αυτού, άν ήθελε να διατηρήσει την έτοιμότητα του πνευματός του. Έν τούτοις έξακολουθούσε να τό άνασάει, γιατί του άρεσε.

Τώρα που τά μάτια του είχαν συνηθίσει πια έντελώς στο κόκκινο φως του δωματίου είδε πως ή σιιά που είχε μπεί μέσα, ήταν ο Μπαντονάγιεφ, ο εθροεπαιτής του Θεόβιτ, ο όποιος φορούσε από πάνω ως κάτω ένα γαλάζιο σουκάμισο.

Σε λίγο κι' ένα άλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε, στο όποιο ο 'Ιβάν δεν δυσκολιότερα καθόλου ν' άναγνωρίσει τον διακριστή του Νεσοκομείου του Τσαρσκόγιε—Σέλο, τον άνέρωπο της κοιήσεως Βυρονζέφ, τον Ρετσινικόφ.

Κι' αυτός επίσης φορούσε γαλάζιο σουκάμισο.

Τόν έβλεπε να κάνει σικνιφός κάτω, μιά δεν μπορούσε να καταλάβη τί έκανε. Όταν ο Ρετσινικόφ άνασπρώθηκε τέλος, είδε πως ή βαθυδέσ του βοιμού ήταν σκεπαμένες από μερικά πράγματα, τά όποια δεν μπορούσε να διακρίνη καθαρά. Ο 'Ιβάν άνοσθώθηκε για να ζητήσει έξηγήσεις από τό Σέργιο. Έκείνος τότε τον κούταξε και του είπτε :

— Εινε τά μαστίγια της τιμωρίας!

Ο 'Ιβάν, γεμάτος περιέργεια, έβγαλε σάλλι έπάνω άπ' την πούτα. Αιτή τη φορά είδε τον Μπαντονάγιεφ και τον Ρετσινικόφ, οι όποιοι είχαν φέρει ένα μεγάλο ξύλινο σπάτο. Τόν έστησαν όρθιο άπέναντι στην έξεδρα και τον έστερέωσαν εκεί γερά. Έπειτα έφεραν και δεύτερο πάσσαλο και τον έστησαν κι' αυτόν πιά πέρα.

Ο 'Ιβάν άνασπρώθηκε πάλι.

— Κούταξε, είπε προμαγμένος στο σύντροφό του.

Ο Σέργιος έβριξε μιά ματιά κάτω και του άπάντησε :

— Α! Οί πάσσαλοι! Τά μαστίγια! Μά σου είπτε, ότι θα παρασταθούν άπόψε σε μιά λειτουργία με τα όνομάς!

Και τόνισε τις τελευταίες λέξεις.

— Μά τί εινε τέλος πάντων αυτές ή λειτουργίες της μετανοίας; τον ρώτησε άνυπόμονα ο 'Ιβάν. (Άκολουθεί)

Τό πλήθος άκολουθούσε τον Κύριον, άκούγοντάς τον να μιλά για τη βασιλεία των Ουρανών...

